

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-12Csp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322200825
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Paulová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1322200825.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Paulovou, v právnej veci žalobcu: S. N. M., M..L..T., M. M. Z.-B.F., B. X, R.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava-Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: M. Q., I.. XX.XX.XXXX, Z. T. XXXX/XX, Z.- I. W., o zaplatenie 4 734,34 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou Okresnému súdu Z. R. dňa XX.XX.XXXX domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 4 734,34 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 4 502,87 Eur od XX.XX.XXXX do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa XX.XX.XXXX medzi postupcom G. Z., F..M., K.T. I. X, XXX XX Z. X, R.: XX XXX XXX (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným v zmysle Zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňa 26.08.2016 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so

splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami Zmluvy a ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník vyhlásil podaním zo dňa 13.03.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 4.734,34 EUR, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4.502,87 EUR, z riadneho úroku vo výške 206,18 EUR, z úroku z omeškania vo výške 10,29 EUR, z poplatkov vo výške 15,00 EUR a z poistenia splátok vo výške 0,00 EUR v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dnešného dňa nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 4.734,34 EUR, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 4.502,87 EUR, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 206,18 EUR, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 10,29 EUR a z neuhradených poplatkov vo výške 15,00 EUR.

3. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 28.06.2022 (na základe výzvy súdu podľa § 138 C.s.p. s poukazom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s § 1, § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii) uviedol, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. Občiansky zákonník ďalej v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nespĺni niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatnenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nespĺnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca zdôrazňuje, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (XX.XX.XXXX) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky prvej splatnej . Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nespĺnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa XX.XX.XXXX - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa XX.XX.XXXX a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V zmysle ustanovenia §1 zákona 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony: Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do XX. F. XXXX neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. V zmysle ustanovenia § 8 zákona 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony: Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. V zmysle vyššie uvedených ustanovení premlčacie lehoty v dňoch od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX (35 dní) a od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX (41 dní), teda spolu 76 dní neplynuli. Uvedené obdobia kvázi „predlžujú“ plynutie premlčacej doby o 76 dní, pričom ide o tzv. pretrhnutie premlčacej doby, ktorá

prestala plynúť z dôvodu mimoriadnych opatrení a po ich opadnutí pokračovalo plynutie premlčacej doby vo zvyšnej časti. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 15.02.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 15.02.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa XX.XX.XXXX) a uplynula by najskôr dňa XX.XX.XXXX (XX.XX.XXXX + X L. F. XX X. B., N. O. B. B. X L. B. lehota neplynula v súvislosti s mimoriadnymi opatreniami). Keďže žaloba bola na súde podaná dňa XX.XX.XXXX, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2020, 15CoCsp/13/2020 „Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Správne konštatoval odvolateľ v odvolaní, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky je právom veriteľa, je na ňom, či ho využije, musí však toto právo uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V prejednanom prípade k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo zmluvy zo dňa X.X.XXXX v znení jej dodatkov došlo ku dňu 27.7.2016 (č.l. 87 spisu), podľa zmluvy o splátkovom úvere boli splátky od 9/2010 splatné k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, takže vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala v prejednanom prípade splátka splatná dňa 15.7.2016, pri ktorej trojročná premlčacia doba by uplynula až dňa 15.7.2019“. Taktiež žalobca poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.04.2017, 17Co/228/2016 „Pri mnohosti omeškaných splátok a následnej zročnosti celého dlhu je potrebné za nesplnenú splátku, odo dňa zročnosti, ktorej začne plynúť premlčacia doba, považovať splátku, ktorá bezprostredne predchádza zročnosti celého dlhu. Pokiaľ totiž nenastane zročnosť celého dlhu, stávajú sa jeho splátky splatné postupne. Pokiaľ by následná zročnosť celého dlhu mala mať za následok začiatok plynutia premlčacej doby celého dlhu od prvej omeškanej splátky, tak ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia, posunul by sa začiatok plynutia premlčacej doby pred okamžik splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcej po prvej z nich. Ad absurdum, pokiaľ by došlo k zročnosti celého dlhu po viac ako troch rokoch (§ 101 Občianskeho zákonníka) od prvej omeškanej splátky, bolo by dôsledkom zročnosti premlčanie celého dlhu. Takýto následok je neprípustný, pretože inštitút zročnosti celého dlhu, ako strata výhody splátok, predstavuje sankciu pre dlžníka a prostriedok ochrany veriteľa. Nemôže tak mať pre veriteľa uvedený nepriaznivý následok.“ Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7Co/141/2017 z 28.03.2018: „Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne právny vzťah medzi účastníkmi konania posúdil ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý treba aplikovať normy spotrebiteľského práva a v tomto smere svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Nesprávne však vyhodnotil oprávnenie banky vyplývajúce zo VOP najmä v bode 17.1 a 17.2 ako povinnosť banky využiť tieto možnosti. Uvedený článok 17.2 VOP tak upravuje oprávnenie banky (možnosť) odstúpiť od zmluvy v prípade nesplnenia povinností uvedených pod bodom 17.2 písm. a/ až g/, a článok 17.1. umožňuje banke vypovedať zmluvu bez uvedenia dôvodu. Uvedené oprávnenia nie sú povinnosťou banky, to znamená, že banka ho môže využiť, ale nemusí, a teda nie je možné jej toto oprávnenie dať za povinnosť. Ak teda žalovaní zaplatili poslednú splátku 04.06.2008 a so zaplatením ďalšej splátky bol v omeškaní viac ako 10 dní (bod 7.6.) bola banka oprávnená podľa VOP vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, prípadne využiť aj ďalšie možnosti uvedené vo VOP. Ak však žalobca toto svoje oprávnenie nevyužil, nemožno počiatok plynutia premlčacej doby posúdiť tak, ako to urobil súd prvej inštancie, preto je tento jeho záver nesprávny.“ Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/114/2017 z 28.04.2017: „Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátku. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiada o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či si toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu

straty výhody splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01. 11. 2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z. z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o premlčanie splátok platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky....Odvolací súd poukazujúc na uvedené skutočnosti poznamenáva, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní, že premlčacia doba pre všetky splátky splatné po tom, čo sa pre nezaplatenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh, začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k zročnosti celého dlhu a pre splátky splatné pred zročnosťou celého dlhu plynú samostatná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti, sú opodstatnené.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/13/2018 z 26.09.2018: „Záver súdu prvej inštancie o tom, že premlčacia doba zosplateného dlhu začala plynúť odo dňa zročnosti poslednej splátky zakladajúcej právo veriteľa žiadať predčasné splatenie dlhu, teda od 15.07.2013, je v rozpore s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka. Podmienkou aplikácie jeho druhej vety je totiž zročnosť celého dlhu (vyvolaná postupom podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka) v dôsledku nesplnenia niektorej zo splátok; nepostačujúca je možnosť veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Okresný súd neskúmal, pre nezaplatenie ktorej splátky žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/78/2020 zo 07.04.2021: „Pri uvedení si dosahu novozavedeného ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na usporiadanie vyplývajúce z úpravy ust. § 103 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré v historických súvislostiach možno považovať za pôvodné (až na systematické zaradenie § 565), jeho podstata spočíva na dvoch základných premisách. Tou prvou je pravidlo, podľa ktorého môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá Občianskeho zákonníka), z čoho vyplýva, že z hľadiska ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka sa môže stať dlh zročným vždy len z dôvodu nezaplatenia poslednej z už zročných splátok. To potom znamená, že zosplatený dlh sa podľa tejto úpravy premlčuje od splatnosti v poradí najmladšej splátky, nech by už bol rozsah omeškania akýkoľvek, s tým, že skôr splatné splátky sa podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia premlčujú samostatne vždy odo dňa ich splatnosti. Druhým významným prvkom usporiadania vyplývajúceho z kumulatívnej aplikácie § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka je, že predpoklad pre zosplatenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tomto interpretačnom ponímaní, môže veriteľ v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti záväzku. Otázny teda je, či a ak áno, aký dosah na toto usporiadanie má ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré v prípade spotrebiteľských zmlúv zaviedlo podmienku pre aplikáciu ust. § 565 Občianskeho zákonníka, a teda pre právnu možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, v podobe 3 mesiace trvajúceho omeškania s jej zaplatením. Pri hľadaní udržateľného interpretačného riešenia právnej situácie, ktorá nastúpila po zavedení ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je potrebné mať na zreteli, že hoc sa to na prvý pohľad nemusí takto javiť, nesplnenie úverovej splátky, má z hľadiska naplnenia hypotézy ust. § 103 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch samo o sebe predsa len iný právny význam. Pokiaľ totiž uvedené zákonné ustanovenie vo všeobecnosti počíta so zosplatením úveru z dôvodu nesplnenia splátky (v prvý deň omeškania so zaplatením splátky môže veriteľ zosplatiť úver a uplatniť si celú úverovú pohľadávku na súde), v prípade spotrebiteľských vzťahov sa k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením. S takouto ďalšou okolnosťou však ust. § 103 Občianskeho zákonníka (rovnako ako ani § 565 Občianskeho zákonníka) explicitne nepočíta a z už uvedených argumentov podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že ňou upravené usporiadanie nemožno na spotrebiteľské vzťahy bez logickej korektúry vztiahnuť. Preto sa odvolací súd domnieva, že priama aplikácia tohto zákonného ustanovenia je na spotrebiteľské záväzky nepatričná a že je preto potrebné vyjsť toho, že premlčacia doba v prípade zosplateného spotrebiteľského záväzku plynú odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Takýmto myšlienkovým postupom možno podľa názoru odvolacieho súdu vyvodiť, že premlčacia doba vo vzťahu k zosplatennej časti spotrebiteľského dlhu začína plynúť vždy 3 mesiace po splatnosti každej z postupne omeškaných splátok. Zároveň tento spôsob právneho

posúdenia umožňuje vyriešiť interpretačnú dilemu tiež ohľadne použiteľnosti ust. § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka, vylúčenie ktorého práve v spotrebiteľských vzťahoch paradoxne nedáva žiaden zmysel, nakoľko je pre spotrebiteľa celkom zrejme priaznivé, a to v tom smere, že právo zosplatiť úver môže veriteľ uplatniť vždy len najneskôr do dňa splnenia zákonných podmienok pre zosplatenie úveru vo vzťahu k ďalšej úverovej splátke, k čomu dochádza nie len splatnosťou ďalšej splátky ale zároveň uplynutím troch mesiacov od jej splatnosti. Inak povedané, rovnaké účinky, aké ust. § 103 Občianskeho zákonníka pripisuje nezaplateniu splátky a ust. § 565 uvedeného zákona zročnosti splátky nasledujúcej, je potrebné v spotrebiteľských vzťahoch, a teda v súvislosti s ust. § 53 ods. 9 tohto zákona, vidieť v spojení zročnosti splátky (nezaplatení splátky) a uplynutí určeného času pre možnosť zosplatenia spotrebiteľského záväzku. Po premietnutí týchto všeobecných východísk na posudzovanú vec odvolací súd uzavrel, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť 3 mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac január 2016 (splatná 15.1.2016), a že nakoľko k uplatneniu nároku na súde dňa 3.1.2019 došlo ešte pred jej uplynutím (16.4.2019), k premlčaniu práva zodpovedajúceho zosplatenému úverovému záväzku nedošlo.“

4. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v podaní doručenom súdu dňa 16.05.2024, v ktorom navrhla žalobu zamietnuť. Namietla premlčanie nároku žalobcu, ďalej poprela tvrdenia žalobcu u výške dlhu voči žalobcovi. Vyjadrila presvedčenie, že žalobca nepostupoval pri poskytovaní spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou a dostatočne neposúdil schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Rovnako má za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, navrhla, aby súd podrobil spotrebiteľskú zmluvu súdnej kontrole.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej v podaní doručenom súdu dňa 08.08.2024 uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovanej, odborná spôsobilosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver bola zachovaná. Zastáva názor, že poskytovateľ úveru postupoval s odbornou starostlivosťou v súlade s ustanovením § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a zobral do úvahy všetky informácie, ktoré mu toto ustanovenie ukladá vziať do úvahy, rovnako žalobca zastáva názor, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách. Žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, žalovaná bola právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok a to výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 11. 2. 2019 a oznámením o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie zo dňa 13. 3. 2019. Žalobca teda zastáva názor, že došlo k dodržaniu postupu podľa ustanovenia § 53 odsek 9 a § 565 občianskeho zákonníka. K námietke premlčania nároku poukázal žalobca na svoje vyjadrenie zo dňa 27. 6. 2022, na ktorom naďalej trvá a uvádza, že nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby súd podanej žalobe vyhovel.

6. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 15.07.2025, na ktorom vec prejednal a vo veci rozhodol v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a v neprítomnosti žalovanej, ktorá ospravedlnila svoju neprítomnosť zdravotnými dôvodmi, nežiadala o odročenie pojednávania, súhlasila s rozhodnutím v jej neprítomnosti.

7. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na svojich písomných podaniach, navrhla žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uviedla, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru a pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu splnil všetky podmienky, ktoré mu ukladá zákon. Poukázala na uznesenie NS SR z 30.01.2024, sp. zn. 1Cdo/123/2022, v zmysle ktorého nie je potrebné špecifikovať splátku v zosplatiťujúcej výzve, taktiež poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.08.2024, sp. zn. 5Cocsp/12/2023.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, celým spisovým materiálom, pričom na vec aplikoval nasledovné právne ustanovenia.

9. Podľa § 34 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

10. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

11. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

13. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

15. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

16. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

17. Podľa § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

18. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa § 1 písm. 2 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery

a iné úvery podľa osobitného predpisu^{1b}) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov^{1c}) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

21. Podľa § 2 ods. zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

23. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia dlhu (ďalej aj ako „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých po 1.2.2013 je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa súd prednostne zameril na skúmanie vecnej legitímácie strán sporu, predovšetkým na skúmanie, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplata peňažnej pohľadávky proti žalovanej na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdených povinností na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní namietla aj žalovaná. Z uvedeného dôvodu súd zameril pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou, či je žalobca skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanej domáha.

30. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu obchodná spoločnosť G. Z. F. M., ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XXXXXXXXXXXX. Žalobca si v konaní uplatňuje voči žalovanej nárok vzniknutý právnemu predchodcovi žalobcu z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalovaná zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ. Predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou a teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere súd prednostne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. občianskeho zákonníka). Uzavretú zmluvu súd zároveň podriadil aj pod právny režim zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (okrem iných) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky (§ 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch). Je pritom nutné zmieniť, že spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý je predmetom sporu, žalobca v spore nespochybňoval.

31. Žalobca si v konaní uplatňuje nárok, ktorý na neho prešiel titulom právneho nástupníctva po tom, čo právny predchodca žalobcu vykonal predčasné zosplatnenie úveru. V predmetnom prípade súd skúmal, či došlo k platnému predčasnému zosplatneniu úveru, ktorý mohol byť následne postúpený na tretí subjekt (v tomto prípade na žalobcu).

32. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, v prípade banky aj v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tieto hmotnoprávne podmienky pre platné a zákonné postúpenie pohľadávky, v spojení s § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť splnené kumulatívne. Súd poukazuje na to, že § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka až po trojmesačnom omeškaní. V tejto časti je toto ustanovenie tzv. lex specialis k § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom sa stali zročnými aj ďalšie splátky. V zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. platí, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. K tomu súd uvádza, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto vyššie zmienené podmienky postúpenia

stanovuje priamo Zákon o bankách a Občiansky zákonník, tzn. ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 OZ neplatný. Z vyššie uvedených ustanovení zákonov vyplýva, že v predmetnom prípade bolo možné postúpiť iba pohľadávku, ktorá je splatná. Žalobca v konaní produkoval skutkové tvrdenia, z ktorých vyplýva, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru došlo ku dňu doručenia oznámenia o vyhlásení splatnosti úveru, ktorú skutočnosť právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej Oznámením o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie zo dňa 13.03.2019. Pred uskutočnením mimoriadnej splatnosti právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie pohľadávok zo 4-tich spotrebiteľských úverov, jedného nepovoleného prečerpania na účte a kreditnej karty, avšak z predmetnej výzvy nie je zrejmé, ktorý spotrebiteľský úver uvedený vo výzve sa týka spornej zmluvy o úvere. Z predmetnej výzvy ďalej vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej lehotu 5 kalendárnych dní na zaplatenie vo výzve uvedených pohľadávok.

33. Keďže žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy pre nesplnenie povinnosti žalovanej plniť svoj dlh vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, v dôsledku čoho mal úver zosplatiť v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy, súd skúmal, či v danom prípade boli splnené podmienky pre zosplatenie celého zvyšku dlhu, tzn. či bolo preukázané zosplatenie úveru v súlade so zákonom. Totiž k postúpeniu pohľadávky mohlo dôjsť iba v prípade splatnosti celého dlhu. K tomu súd uvádza, že pri postúpení pohľadávky postupom, ktorý je v rozpore so zákonom, musí súd na rozpor so zákonom prihliadať vždy a ochranu takémuto konaniu nepriznať.

34. Výzvou zo dňa 11.02.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú, aby zaplatila pohľadávky, s ktorými je v omeškaniach, pričom sa jedná o pohľadávku vo výške 654,04 eur, vo výške 373,40 eur, vo výške 323,03 eur, vo výške 93,61 eur, vo výške 3.179,90 eur a vo výške 382,35 eur s upozornením, že ak v lehote do 5 kalendárnych dní nedôjde k úhrade uvedených súm, pristúpi právny predchodca žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uvedených úverových produktov. Predmetná výzva bola zaslaná na adresu žalovanej, keď vyhotovená bola dňa 11.02.2019, pričom žalobca súdu predložil dôkaz o zaslaní listu na adresu žalovanej rovnakého dňa. Právny predchodca žalobcu následne listom zo dňa 13.03.2019 pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru dňom doručenia oznámenia vo výške 4.723,05 eur (ku dňu 12.03.2019), ktorá pozostáva zo sumy istiny 4.502,87 eur, riadneho úroku 201,21 eur, úroku z omeškania 3,97 eur a nákladov spojených s vymáhaním 15 eur. Uvedené zosplatenie bolo zaslané na adresu žalovanej dňa 13.03.2019.

35. Zo systematického zaradenia ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca pre platnosť okamžitého zosplatenia pohľadávky vyžaduje uskutočnenie 2 úkonov, tzn. výzvu, v ktorej je dlžník upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva zosplatiť dlh a následné zosplatenie úveru, ktoré zosplatenie môže veriteľ vykonať najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania zo zaplatením splátky (v ktorej 3-mesačnej lehote musí uplynúť aj 15-dňová lehota). Okamžité zosplatenie úveru je možné považovať za právny úkon v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka, keď sa jedná o prejav vôle smerujúci k zmene, príp. zániku práva a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Totiž vyhlásením okamžitej splatnosti úveru jednoznačne dochádza k zmene pôvodne dohodnutých zmluvných podmienok v zmysle zmluvy o úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Vo vzťahu k výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je možné konštatovať, že sa jedná o právny úkon, keď nespĺňa podmienky podľa § 35 Občianskeho zákonníka, ale ide o inú právnu skutočnosť, na ktorú je nutné analogicky uplatniť ustanovenia pre platnosť právneho úkonu. Aby bol potom právny úkon (tzn. okamžité zosplatenie a za použitia analógie tiež výzva) platný, vyžaduje sa v súlade s § 37 Občianskeho zákonníka, aby bol uskutočnený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Zo znenia ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, určenie omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka týka, t. j. že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Súd v tomto smere poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. januára 2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. júna 2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31. júla 2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024) v zmysle ktorej platí, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve pred zosplatením, presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorázovo a predčasne zosplatiť celý dlh. Zároveň súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.02.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí

súdov SR č. 3/2025 v zmysle ktorého „ bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

36. Vo vzťahu k výzve súd uvádza, že z predloženej výzvy, ktorá mala byť podľa skutkových tvrdení uvádzaných v žalobe a následných vyjadrení žalobcu v konaní uskutočnená v súlade s § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka nevyplýva, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky žalobca mienil pristúpiť k zosplatneniu úveru. Zároveň z uvedenej výzvy ani nevyplýva, že by žalobca žalovaného upozornil na možnosť zaplatenia úveru tak, aby nedošlo k zosplatneniu, kedy by mu v súlade s § 53 ods. 9 určil lehotu nie kratšiu ako 15 dní. Vo vzťahu k okamžitému zosplatneniu súd rovnako uvádza, že zo súdu predloženého zosplatnenia nevyplýva, vo vzťahu ku ktorej konkrétnej splátke (v akej výške, s akou splatnosťou) veriteľ, t.j. žalobca pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru. Je nutné zmieniť, že uvedená skutočnosť je podstatnou pre vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru a zistenie, resp. overenie splnenia podmienok banky vo vzťahu k § 53 ods. 9 a § 565 občianskeho zákonníka. Dlžníkovi bez uvedenia podstatných skutočností nie je zrejmé, či veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti po tom, čo bol vo vzťahu ku konkrétnej splátke v omeškaní najmenej 3 mesiace. Dlžník z takto uskutočnenej výzvy a zosplatnenia potom nemôže ani zistiť, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky je v omeškaní a pre ktorú veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súd má s poukazom na vyššie zmienené za to, že právne úkony - okamžité zosplatnenie a výzva sú neplatnými právnymi úkonmi pre ich neurčitost' a nezrozumiteľnosť, keď z nich nevyplýva, ku ktorej konkrétnej splátke, v akej výške (vo výzve ani v oznámení nie je žiadna výška splátky uvedená, z výzvy ani nie je zrejmé, či jej predmetom bola aj sporná pohľadávka), s akou splatnosťou (uvedenie konkrétnej splátky absentuje v oboch úkonoch veriteľa, t.j. žalobcu) je dlžník v omeškaní a teda žalobca využíva právo vyplývajúce mu z § 53 ods. 9 a § 565 občianskeho zákonníka. Právny úkon, ktorý nie je dostatočne určitý je nutné posúdiť ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 občianskeho zákonníka.

37. Súd teda tak, ako je uvedené vyššie ustálil, že výzva a oznámenie o okamžitej splatnosti úveru neboli uskutočnené kvalifikovane, v súlade so zákonom (§ 37 ods. 1, § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka), nedošlo teda k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Aby totiž mohol právny predchodca žalobcu postúpiť celú pohľadávku z úveru na žalobcu, musel najskôr platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu (aj budúcich pohľadávok), aby bol tento dlh celý splatný, nakoľko s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/234/2018, banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“ (ale len úvery, resp. ich časť, ktoré sú 90 dní po splatnosti). Neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky aj s poukazom na ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru predtým, ako sa stane splatnou pred termínom konečnej splatnosti (k tomu pre neplatnosť zosplatňovacieho úkonu v predmetnom prípade neprišlo), resp. pred jeho konečnou splatnosťou (konečná splatnosť úveru bola dojednaná až v roku 2025). Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu postupoval na žalobcu pohľadávku z úveru, ktorý pre neplatnosť predčasného zosplatnenia nebol v čase postúpenia pohľadávky splatný, také postúpenie pohľadávky banky je pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ako aj s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 z. z. neplatné. Pohľadávka, ktorá mala byť postúpená k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 09.11.2021 je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore.

38. Súd uzatvára, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky, vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky voči žalovanej na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 9.11.2021, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a postupca (právny predchodca žalobcu) zostal veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla, na základe čoho je nutné konštatovať, že v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

39. Žalobca v konaní uplatnil svoju pohľadávku vyplývajúcu mu z uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorú pohľadávku uplatnil v celosti, zosplatnenú. Súd z dôvodu neurčitosti právnych úkonov podľa § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka prejudiciálne vyslovil neplatnosť výzvy a okamžitého zosplatnenia a teda je nutné konštatovať, že žalobca nepreukázal vznik nároku tak, ako ho uplatnil v žalobe. Súd zároveň ustálil, že je s poukazom na uvedenú neplatnosť úkonov nutné zamietnuť žalobný nárok ako celok,

keď nie je možné priznať žalobcovi plnenie z jednotlivých, už splatných a nepremičaných splátok a to s poukazom na vymedzenie žaloby v zmysle § 132 ods. 1 CSP, ktorou žalobou žalobca uplatnil svoj nárok ako zosplatnený, v celosti. Súd by nemohol za žiadnych okolností postupovať spôsobom priznania splatných a nepremičaných splátok, keď by uplatnením predmetného postupu konal v rozpore s Civilným sporovým poriadkom. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu (§ 216 CSP), keď aj zmena prípadných skutkových tvrdení zo strany žalobcu (ktorá zmena ani nenastala) by predstavovala zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ (§ 294 CSP). Keďže žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, súd nárok nemohol posudzovať ako plnenie jednotlivých nezosplatnených mesačných splátok, nakoľko by išlo o odlišný (vyplývajúci z iných skutkových tvrdení) nárok (k tomu rovnako rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10CoCsp/14/2023).

40. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

42. Úroky z omeškania predstavujú sekundárny právny nárok, ktorý vzniká ex lege ako dôsledok porušenia primárnej právnej povinnosti plniť svoj peňažný záväzok včas a riadne. Možno ich vymedziť ako určitú majetkovú sankciu, ktorú zákon spája výlučne s omeškaním plnenia peňažného záväzku. Vzhľadom na skutočnosť, že súd zamietol žalobu čo do zaplatenia istiny, nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré sú sekundárnym nárokom závislým od povinnosti zaplatenia istiny. Súd preto nárok žalobcu aj vo vzťahu k zaplateniu úrokov z omeškania z dlžných súm zamietol.

43. Súd na záver súd uvádza, že sa neozberal ďalšími argumentmi žalovanej, ktoré žalovaná produkovala za účelom zamietnutia žalovaného nároku, keď súd bez preukázania aktívnej vecnej legitímácie v konaní neskúmal bližšie žalobou uplatnený nárok. Súd zároveň s ohľadom na právny záver Ústavného súdu vyslovený v náleze I. ÚS 736/2016 uvádza, že, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, preto sa súd zaoberal podstatnými argumentmi strán produkovanými v konaní.

44. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, úspešnou stranou sporu bola žalovaná, preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, tzn. v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP vyšší súdny úradník, samostatným uznesením

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.